

Dit is met name het geval voor alle plannen of projecten waarvoor geen milieuvergunning is vereist in het Waalse Gewest.

(¹) PB L 206, blz. 7.

Beroep ingesteld op 21 december 2009 — Europese Commissie/Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-539/09)

(2010/C 51/39)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Caeiros en B. Conte, gemachtigden)

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Conclusies

— vaststellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door haar weigering de Rekenkamer toe te staan in Duitsland controles uit te voeren inzake de in verordening (EG) nr. 1798/2003 en de desbetreffende uitvoeringsbepalingen geregelde administratieve samenwerking tussen de lidstaten op het gebied van btw, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 248, leden 1, 2 en 3, EG en de artikelen 140, lid 2 en 142, lid 1, van verordening (EG) nr. 1605/2002;

— de Bondsrepubliek Duitsland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep betreft de weigering door de Duitse autoriteiten om de Europese Rekenkamer toe te staan in Duitsland controles uit te voeren inzake de in verordening (EG) nr. 1798/2003 en de desbetreffende uitvoeringsbepalingen geregelde administratieve samenwerking tussen de lidstaten op het gebied van btw.

Volgens de Commissie is de Bondsrepubliek Duitsland daardoor haar verplichtingen op grond van artikel 248 EG, respectievelijk op grond van verordening (EG) nr. 1605/2002 niet nagekomen, en heeft zij haar loyaliteitsverplichting op grond van artikel 10 EG geschonden.

De controlebevoegdheden van de Rekenkamer moeten ruim worden uitgelegd. De Rekenkamer moet de EU-financiën controleren en verbeteringen voorstellen. Dit kan alleen als deze het recht heeft volledige audits en verificaties wat betreft alle gebieden en partijen in verband met ontvangsten en uitgaven van de EU te verrichten. Dergelijke onderzoeken mogen ook worden

verricht in de lidstaten, die overeenkomstig artikel 248, lid 3 EG, artikel 140, lid 2 en artikel 142, lid 1, van verordening nr. 1605/2002, alsook op grond van de loyaliteitsverplichting van artikel 10 EG de Rekenkamer bij haar activiteiten alle mogelijke bijstand moeten verlenen. Dit omvat eveneens de verplichting om alle controles door de Rekenkamer toe te laten die de beoordeling beogen van de inning en gebruik van de financiële middelen van de EU.

Dit is precies wat de Duitse instanties in het onderhavige geval niet toestonden aan de Rekenkamer.

Verordening (EG) nr. 1798/2003 betreft de wettigheid en de regelmatigheid van de ontvangsten van de Gemeenschap. Deze verordening is één van talrijke maatregelen die moeten verzekeren dat de lidstaten de btw naar behoren innen, zodat de Gemeenschap onder optimale omstandigheden over de haar toekomende eigen middelen kan beschikken, door frauduleuze praktijken te bestrijden en door preventieve maatregelen te voorkomen. Vanuit deze invalshoek acht de Commissie het noodzakelijk dat de Rekenkamer om de wettigheid en de regelmatigheid van de btw-ontvangsten te controleren, de tenuitvoerlegging en toepassing van verordening (EG) nr. 1798/2003 mag onderzoeken. Dit betekent dat zij mag onderzoeken of de lidstaten een efficiënt systeem van samenwerking en wederzijdse administratieve bijstand hebben ingesteld en of het in de praktijk voldoende geeft, dan wel of verbeteringen nodig zijn.

De praktische uitvoering van de administratieve samenwerking waarin wordt voorzien door verordening (EG) nr. 1798/2003 heeft een weerslag op de eigen middelen uit de btw die de lidstaten moeten afdragen. Door een goed functionerende samenwerking op dit domein wordt btw-ontduiking en -ontwijking vermeden, zodat de btw-ontvangsten stijgen en de Gemeenschap dus beschikt over meer eigen middelen uit btw. Als een lidstaat echter niet naar behoren samenwerkt, schendt hij niet alleen zijn verplichtingen op grond van verordening (EG) nr. 1798/2003, maar eveneens zijn verplichting op grond van de btw-richtlijn om alle wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te nemen om de inning van de volledige op diens grondgebied verschuldigde btw te waarborgen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Regeringsrätten (Zweden) op 21 december 2009 — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp/Skatteverket

(Zaak C-540/09)

(2010/C 51/40)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Regeringsrätten

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Verwerende partij: Skatteverket

Prejudiciële vraag

Moet artikel 13, B, van de Zesde btw-richtlijn (artikel 135, lid 1, van richtlijn [2006/112/EG] van de Raad betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (¹)) aldus worden uitgelegd dat de daarin genoemde belastingvrijstellingen ook diensten (underwriting) omvatten die inhouden dat een kredietmaatschappij tegen vergoeding een garantie verleent aan een vennootschap die op het punt staat aandelen uit te geven, wanneer de garantie inhoudt dat de kredietmaatschappij zich ertoe verbindt de aandelen te verwerven waarop tijdens de intekenperiode eventueel niet wordt ingetekend?

(¹) Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad (PB L 145, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 22 december 2009 door de Bondsrepubliek Duitsland tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Zevende kamer) van 6 oktober 2009 in zaak T-21/06, Bondsrepubliek Duitsland/Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: M. Lumma, J. Möller en B. Klein, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- Het arrest van het Europees Gerecht van eerste aanleg van 6 oktober 2009 in zaak T-21/06, Bondsrepubliek Duitsland/Commissie van de Europese Gemeenschappen, vernietigen;
- beschikking C(2005)3903 van de Commissie van 9 november 2003 betreffende de steunmaatregelen die de Bondsrepubliek Duitsland voor de invoering van digitale terrestrische televisie (DVB-T) in Berlijn en Brandenburg heeft verleend, nietig verklaren, en
- verweerster verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De hogere voorziening heeft betrekking op het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen, waarbij het beroep van de Bondsrepubliek Duitsland tegen de beschikking van de Commissie van 9 november 2005 in steunprocedure C 25/2004 inzake de invoering van digitale terrestrische televisie (DVB-T) in Berlijn en Brandenburg ongegrond is verklaard. In de beschikking heeft de Commissie de steunmaatregelen als onverenigbaar met de interne markt (artikel 107, lid 3, sub c, VWEU) aangemerkt.

Tot staving van haar hogere voorziening voert de Bondsrepubliek Duitsland vijf middelen aan, waarin zij het Gerecht verwijt een misbruik van bevoegdheid door de Commissie niet te hebben erkend, en bijgevolg het beroep ten onrechte te hebben verworpen.

Ten eerste heeft het Gerecht ten onrechte het stimulerend effect van de maatregel ontkend, door enkel het zeer begrensde tijdvak van de omschakeling van analoge terrestrische televisie naar DVB-T in aanmerking te nemen, in plaats van rekening te houden met de kosten van de gesubsidieerde omroepen in verband met de maatregel als geheel. Deze maatregel als geheel, omvat naast de omschakeling zelf ook een verplichting om vijf jaar lang het programma-aanbod via DVB-T in stand te houden, ongeacht de, nauwelijks te voorspellen, marktacceptatie. Derhalve dienen ook de uit dit tijdvak van omroepverplichting voortvloeiende kosten in aanmerking te worden genomen.

Ten tweede heeft het Gerecht het in artikel 107, lid 3, sub c, VWEU neergelegde beoordelingscriterium van de Commissie te zeer uitgebreid, door te aanvaarden dat de Commissie de geschiktheid van de steunmaatregel reeds kan afwijzen enkel op grond dat het doel mogelijk ook met alternatieve reguleringsmaatregelen kan worden bereikt. De vergelijking met alternatieve maatregelen behoort, overeenkomstig het doel van de steuncontrolevoorschriften van het VWEU, niet tot de onderzoeksprocedure die de Commissie gerechtigd is om uit te voeren. In dit verband verwijt de Duitse regering het Gerecht ook, dat het de lidstaat belast met het bewijs dat de door de Commissie voorgestelde alternatieve maatregelen hoe dan ook ineffectief zouden zijn. Dit is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel, de algemene beginselen van de bewijslastverdeling en het doel van de steuncontrole.

Ten derde heeft het Gerecht bij zijn beoordeling uit hoofde van artikel 107, lid 3, sub c, VWEU de relevantie miskend van de Uniegrondrechten die, als onderdeel van het primaire recht, de Unie-instellingen bij alle handelingen binden. Indien een loutere verwijzing naar mogelijke alternatieve reguleringsmaatregelen zou volstaan voor het weigeren van goedkeuring voor de steun, dan zou er aan voorbij worden gegaan dat reguleringsmaatregelen afbreuk doen aan het grondrecht van het vrije ondernemerschap. Dit aspect dient op zijn minst beoordeeld te worden, hetgeen in casu niet is geschied.